

Voorzang: Psalm 136, 1 en 2
Votum en Groet
Zingen: Psalm 136, 3
Wetslezing
Zingen: Gezang 7 (beurtzang)
Gebed om het licht van de Geest
Zingen: Kinderlied 63 (Laat het maar zingen in je hart)
Schriftlezing: Psalm 63 en Openbaring 3,14-22
Zingen: Opwekking 281 (Als een hert...)
Verkondiging van Efeze 3,14-21
Zingen: Gezang 95
Dankzegging en voorbede
Collecte
Zingen: Psalm 81, 9
Zegen.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!
Wil jij even thee zetten? vroeg mijn moeder.
Ik was nog maar een klein jontje en apetrots dat ze dat vroeg.
De theepot stond in de keuken klaar op het aanrecht met theeblaadjes en al.
En op het gas stond al een ketel water te koken.
Het enige wat ik hoefde te doen was het kokende water in de theepot gieten.

Ik ging naar de keuken, pakte de ketel van het gas en begon te gieten.
Maar in de ketel zat meer water dan dat er in de theepot kon.
Dat was een probleem, waar ik geen raad mee wist.
Ik ben nooit één van de handigsten geweest.
Dus hoorde m'n moeder me plotseling uit de keuken schreeuwen:
Mama! Er kan niet meer bij!

Toen mijn moeder in de keuken kwam zag ze hoe ik maar doorschonk.
Terwijl het water aan alle kanten over de theepot heen stroomde.
U begrijpt, dat heb ik nog vaak moeten horen.

Nou ja, het is natuurlijk knap stom om maar te blijven gieten als de pot al vol is.
Je moet gewoon opletten hoeveel er in zit en dan op tijd ophouden.
Zo simpel is dat!

Als ik nu van de theepot overstap op de gemeente lijkt dat nogal banaal.
Toch gaf de tekst van vanmorgen mij daar aanleiding toe.
Het gaat daar immers over het vervuld worden tot de volheid van God.
Het gaat om vol worden tot de rand.
Zo vol als maar kan.
Zo vol als het in Gods ogen kan.
Zo vol dat er niets meer bij kan.

En waar moet de gemeente dan zo vol van zijn?
En hoe meet je die volheid?
Waarom is te zien hoe vol we al zijn?

Nu, laat ik direct maar zeggen dat er geen enkel gevaar bestaat dat we té vol raken.
De gemeente zal eerder te leeg blijven.
Maar dat hoeft niet!
Gelukkig niet!

Ja maar, vol waarvan dan?
Of liever: vol van Wie?
En dan is het antwoord kort en goed: van Christus!
Zoals een verliefd meisje vol is van haar vriend en andersom!

Gemeente, u heet de bruid van Christus.

Hoe vol bent u van Christus?

Loopt uw mond van Hem over, omdat uw hart zo vol van Hem is?

Welke plaats hééft Christus en welke plaats krijgt Hij in onze gemeente?

Vandaag en de komende tijd denken we na over de persoon en het werk van de Geest.

Maar denkt u nu niet dat het over iemand anders gaat dan over Christus.

Want de Geest is de Geest van Christus.

De Geest is onze Heer Jezus Christus zoals Hij bij ons wil zijn.

De Geest is Jezus Christus die klopt aan de deur van ons hart.

En die aan ieder van ons persoonlijk vraagt: *Mag ik bij jou en in jou wonen?*

En die aan ons als gemeente vraagt: *Mag ik bij jullie binnen komen?*

Dan denk ik aan dat woord van Jezus tot de gemeente van Laodicea:

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop.

Ja, Laodicea – van deze gemeente wordt niet zo'n fraai beeld getekend.

Ze was niet koud, d.w.z. ze waren daar niet echt onverschillig.

Ze waren niet geestelijk dood.

Maar ze waren ook niet heet.

Er was geen brandende liefde voor Christus.

Geen vurig verlangen om voor Hem bezig te zijn.

Ze waren niet koud en niet heet.

Ze leefden beslist niet in ergerlijke zonden.

Misschien zouden ze er dan nog wel van te overtuigen zijn geweest dat het met hen niet goed zat.

Maar nu zeiden ze: *Het gaat toch goed met ons?*

Ze zeiden: *We zijn rijk en we hebben ons verrijkt en we hebben aan niets gebrek.*

Ze hadden Christus leren kennen.

Ze waren uit het heidendom gekomen en waren gedoopt.

Geweldig toch!

Er werden in Laodicea geen ketterijen verkondigd, zoals in Pergamum.

Er kwamen geen vreselijke wantoestanden voor, zoals in Thyatira.

Wat wil je nog meer!

Zo op het eerste gezicht is er niets op hen aan te merken.

Toch spreekt Christus over geen gemeente zo'n vernietigend oordeel als over Laodicea.

Ze waren orthodox.

Ze deden niet mee met de wereld.

Ze waren onbesproken in leer en leven.

Maar Christus kijkt daar dwars doorheen en ziet hun innerlijke armoede.

Hun blindheid en naaktheid.

Op Hem maakt deze gemeente een uitgebluste indruk.

Ze mist fut, Geestkracht.

Het is een lauwe bedoening.

Laodicea is een gemeente die teert op wat ze eens ontvangen heeft.

Maar ze wérkt er niet mee.

Ze verméérdert het niet om sterk te staan.

Ze groeit niet in geloof en niet in geloofsdaden.

Genoeg over Laodicea.

Wij zijn gemeente in Nunspeet.

Wat is Christus' oordeel over ons?

Vraagt u zich dat wel eens af?

Dat vindt u toch wel belangrijk?

Want daar hangt nogal wat van af!

Stel je voor dat Christus' oordeel over Laodicea –

omdat u lauw bent, en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen –

stel je voor dat Christus ook zo over ons denkt!

En we zijn er niet klaar mee ons zelf te vergelijken met andere kerken om dan vast te stellen: we doen het zo gek nog niet.

Het gaat om wat Christus van ons vindt!

En laten we nu niet meteen zeggen dat we helaas gebrekkige mensen zijn.

In zonde ontvangen en geboren.

En dat dus ook ons gemeentelven wel onder de maat móet blijven.

Want dat is voor Christus geen excuus.

Paulus zou zeggen: *Juist omdat u inderdaad zo zwak bent en zo gebrekkig stelt Christus u een overvloed aan kracht ter beschikking.*

Kijk, dan hebben we het over de kracht van Gods Geest.

Het is de Geest van God die ons vervullen wil tot al de volheid Gods.

1

In c. 5,18 schrijft Paulus dan ook: *Wordt vervuld met de Geest!*

Wat wil dat nu zeggen: *vervuld worden met de Geest?*

Of: *vervuld worden tot alle volheid van God?*

Dat betekent een liefdesgemeenschap te zijn die in de wereld zijn weerga niet heeft.

Vlak nadat Paulus in c. 5,18 die aansporing schreef: *wordt vervuld met de Geest* – maakt hij duidelijk wat dat betekent in diverse relaties waarin mensen leven.

Als man en vrouw in je huwelijk.

Als ouders en kinderen.

Als heren en slaven – vandaag: werkgevers en werknemers.

Vervuld worden tot alle volheid van God, vervuld worden met de Geest betekent dat we een liefdesgemeenschap gaan vormen, die alleen maar te vergelijken is met de onverstoorbare harmonie tussen Jezus en de Vader.

2

Je kunt je afvragen of Paulus in vrome fantasieën niet wat op hol geslagen is.

Heeft hij de menselijke en aardse werkelijkheid niet volkomen uit het oog verloren?

Zijn gedachten nemen hier zo'n hoge vlucht dat we in ademnood dreigen te komen als we hem willen volgen.

Wist Paulus wel wat hij zei toen hij dit schreef?

Of zit de moeite misschien bij ons, gemeente?

Geloof je dat we nog kunnen groeien als gemeente?

Dat we nog verder kunnen groeien tot de maat van alle volheid van God?

Of hebben we die top al bereikt?

Zijn we al zo volgroeid, dat we geen nieuwe kleren meer nodig hebben?

Want bedenkt u wel dat ook dit een woord is met apostolisch gezag gesproken.

U kunt en mag er niet omheen.

Een rijkdom aan liefde, die alle kennis te boven gaat, kan en mag ons deel zijn.

In wezen bidt Paulus hier zijn Heiland na.

Ooit bad Jezus zelf eens tot zijn Vader voor allen die in Hem geloven (Joh. 17):

3

*...dat zij allen één zijn, gelijk U, Vader, in Mij en Ik in U,
dat zij volmaakt zijn tot één,
opdat de wereld tot de erkenning komt,
dat U Mij gezond hebt
en dat U hen hebt liefgehad, zoals U Mij hebt liefgehad .*

Zo is onze bestemming niets minder dan vervuld te worden tot alle volheid Gods.

Hier, gemeente, ligt naar mijn stellige overtuiging de sleutel van een enorme opbloei van ons gemeentelven.

4

Hier raken we aan het geheim van de mogelijkheid tot rijke vruchten voor het Koninkrijk van God.

En om zulke dingen gaat het als we praten over het werk van de Geest.

Paulus, nee God zelf roept ons op tot een samenleving in zo innige gemeenschap met elkaar dat Christus in ons zichtbaar wordt, in ons gestalte krijgt.

Elke gemeente van Christus is geroepen zó zijn lichaam te zijn, dat dezelfde liefde die Hij tweeduizend jaar geleden uitstraalde, ook vandaag ervaren wordt.

De gemeente van Christus heeft de roeping zo te leven,

dat net als toen in Kapernaüm en Nazareth, in Jericho en Jeruzalem,
ook hiér in Nunspeet zijn Woord klinkt met gezag.
Dat er warmte uitstraalt die de kou in talloze mensenlevens verdrijft.
En dat de armen en verachten van de samenleving ervaren: *God ziet naar ons om!*
Zó leefde Christus.
Zó heeft de kerk te leven, die zijn lichaam is.
Daartoe zijn wij geroepen!

Op startzondag, twee weken geleden, zongen we nr. 378 uit Opwekking:

5

*Ik wil jou van harte dienen
en als Christus voor je zijn.*

Dat is nogal wat!
Zo elkaar te willen dienen.
Als Christus voor elkaar te willen zijn!

6

Maar ziet u alstublieft deze roeping niet in de eerste plaats als een eis.
Niet als een loodzware wet: *Gij zult vandaag als Christus voor elkaar zijn!*
Want dan buigen we het moede hoofd.
En we zuchten: *Ja, het zou eigenlijk wel moeten, maar...*

Nee, mensen, niet doen!
Zo ziet God u niet graag.
Maar het hoeft ook niet!
U bent tot geweldige dingen geroepen, jazeker!
Maar uw roeping is geen eis, maar een belófte allereerst.
God behandelt u niet oneerlijk!
Als Hij u roept Christus' lichaam te zijn, dan doet Hij dat omdat Hij zelf u tot Christus' lichaam máákt!

God zegt niet: *Zeg, jullie daar!*
Jullie met je menselijke mogelijkheden – kijk nu eens goed naar Christus!
En doe wat Hij doet.
Ga er maar aan staan!
Néé!
Dat zou onbarmhartig zijn.
Dat woord zou ons verpletteren als een rotsblok.

Maar God zegt: *U, gemeente, u bent gered door Christus!*
U bent een tempel, waarin de Geest wil wonen.
En nú kunnen er dingen gaan gebeuren.
Er komen andere prioriteiten in uw leven.
U kunt leren spreken en handelen op een verrassende manier.

Deze brief wil u overtuigen: Als Christus in u leeft –
in u persoonlijk;
en in u als gemeente –
dan staat u onder invloed van zijn Geest.

En wie zó dichtbij Christus leeft, en wie zó openstaat voor zijn Geest, bij die gaan inderdaad dingen veranderen.
Maar dan ook concreet!
Natuurlijk niet zonder vallen en opstaan.
Niet zonder gevecht met satanische tegenkrachten.
Niet zonder mislukkingen en nederlagen.

Maar ook niet zonder dat er wonderen gaan gebeuren.
En ondenkbare dingen zullen mogelijk blijken.
Er zal sprake zijn van groei.
Christus gaat ons steeds meer zeggen.
Er zal honger komen naar zijn Woord.

Verlangen naar meer vrucht.

Dorst naar zijn geboden.

En vol verrassing zal keer op keer blijken hoe actueel Christus' richtlijnen zijn voor ons dagelijks leven hier en nu.

Er zal een steeds grotere openheid komen voor elkaar.

Er zal een liefde groeien, die veel en veel dieper gaat dan alleen maar een oppervlakkige sympathie die we buiten de kerk net zoveel tegenkomen.

Als we elkaar broeder en zuster noemen, zullen dat geen geijkte vrome termen zijn.

Maar net als in het begin zal het weer uitdrukking zijn van een band die sterker is dan de familieband.

Er zal onder ons een verlangen groeien om met heel ons bestaan betrokken te willen zijn bij het gebeuren van het Woord en van de gemeente.

Iemand die geen taak kan vinden om de gemeente mee te dienen, hetzij als ambtsdrager, hetzij als clubleider, hetzij als zusterhulp of werkgroep lid of wat dan ook – die zal zich teleurgesteld voelen.

En we zullen ingespannen zoeken tot ook die broeder of zuster ons kan dienen met de gave die hem of haar door de Geest geschonken is.

Gemeente, u denkt toch niet echt dat wij al vervuld zijn tot alle volheid van God, hè?

Als u even op u in laat werken de vele termen uit deze brief, waarmee Paulus de overvloed en de rijkdom van de kracht van de Geest aanduidt, die voor ons klaar ligt...! Lees bijvoorbeeld 1,19: **7**

*...hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons,
die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht...*

Dat is dezelfde macht waarmee God zijn Zoon opwekte uit de dood. **8**

Lees 3,8, waar Paulus de onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondigt, dat is áánbiedt!

Hier, pak aan!

Lees 3,16 waar Paulus bidt **9**

dat God ons geve naar de rijkdom van zijn heerlijkheid met kracht gesterkt te worden door zijn Geest.

Alweer, pak aan dat geschenk! **10**

Lees het begin van vs. 19 waar Paulus bidt, dat we zullen kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat.

Het is alles overvloedig, zonder maat!

't Gaat niet alleen om rijkdom, maar om rijkdom in overvloed uitgegoten.

Het laat zich in woorden niet eens zeggen wat wij mogen ervaren.

Nu al in dit leven! **11**

Maar wat ervaren we concreet?

Hoeveel van die rijkdom wordt in ons gemeentelven gevonden?

Laten we toch niet zijn als die gemeente van Laodicea die haar armoede niet wilde zien.

Laten we met open ogen ons tekort vaststellen.

Ons tekort aan verlangen om Gods wil te doen.

Ons tekort aan meeleven met elkaar.

Ons tekort aan ijver om intens te werken aan het behoud van mensen in onze omgeving.

Ons tekort aan visie om in ons gemeentelven bezig te zijn met dingen die er echt toe doen.

Maar alweer, laat u door de opsomming van die tekorten niet neerdrukken.

Want met het oog daarop is ons juist de overvloedige kracht van de Geest ter beschikking gesteld.

Het kan anders en het mag anders.

Niet van: ga er maar aan staan!

Maar: ga er maar ín staan!

Ga maar staan in het krachtenveld van de Geest.

Ga maar staan in de verkwikkende, inspirerende stroom van Christus' liefde!

Laat u door Hem meenemen en meeslepen.

Sla uw wortels in die liefde van Christus.

Zuig uw levenssappen daaruit op door zijn liefdegebod in te drinken.

Dan komt de vrucht vanzelf!

Geworteld in de liefde waarmee Christus u heeft liefgehad blijft de groei niet uit.

Gemeente, wat wordt er vanuit dit woord van Paulus nu van ons verwacht?

Dat we gemeten aan de volle maat aan vruchten van de Geest, die God ons schenken wil, allereerst erkennen dat we tekort schieten.

Nee, laat ik het zo positief mogelijk zeggen.

Want het laatste wat ik wil is u ontmoedigen.

Dit woord van Paulus wil ons brengen tot de erkenning en tot het inzicht: *Wat kan ik persoonlijk en wat kunnen we samen als gemeente nog veel groeien.*

We zijn niet volmaakt.

Maar laten we er naar jagen of we het ook grijpen mogen, omdat we ook door Christus Jezus gegrepen zijn (Fil. 3,12).

Dat we verlangen naar meer dan we al hebben.

En weet u wat we dan moeten doen?

Bidden!

Gewoon dit gebed van Paulus meebidden en nabidden!

Laten we vragen: *Vader, geef ons alles wat U aan ons kwijt wilt!*

En help ons het te gebruiken naar uw bedoeling.

En laten we dat niet voor een keertje bidden.

Maar laat dit aanhoudend ons gebed zijn.

Dan zal God ons wijsheid geven.

Dan zal Hij duidelijkheid geven welke plannen wij mogen maken en uitvoeren.

Van zo'n gebed mogen we veel verwachten.

Let nog één keer op Paulus.

Als hij aan het eind van zijn gebed gekomen is, lijkt hij wel uitgeput te zijn.

Goed bidden is ook zwaar werk!

Maar dan, in vs. 20 en 21, kijkt hij opnieuw omhoog.

Naar de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

Jazeker, grote dingen heeft hij van God gevraagd.

Daarbij vergeleken blijven onze gebeden vaak verre achter.

Maar als Paulus opkijkt naar God dan weet hij: en nog, nóg bleven mijn wensen achter bij wat God geven wil.

We hoeven nooit te roepen: *Vader, er kan niet meer bij!*

God wil en kan altijd nog meer doen door middel van zijn kinderen op aarde.

En als zijn gelovigen zich laten inschakelen zal de heerlijkheid van Christus in de gemeente schitteren.

Nooit tot eer en glorie van ons, maar altijd van de Vader.

12

Luister, dat ademend geluid!

God zaait de wind des Geestes uit

om straks een storm te oogsten,

de lof des Allerhoogsten.

AMEN.

19-09-2004